

9. Strălucirea luminii Evangheliei

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.1-6

S-ar putea părea că Pavel a teoretizat un pic în capitolul 3. Totuși, această impresie dispare complet atunci când citim capitolul 4. În capitolul 3.6, el s-a numit pe sine însuși un slujitor al noului legământ. Slujba lui era în legătură cu Duhul (2 Corinteni 3.8) și dreptatea (2 Corinteni 3.9). În capitolul pe care îl ai acum în față, vezi cât de puternic i-a influențat aceasta viața.

El începe acest capitol cu cuvântul „de aceea”. Acest lucru arată că el continuă ceea ce a fost înainte. Slujba pe care o primise a fost un stimulent puternic pentru a continua, pentru a persevera și a nu se descuraja. Pentru că a existat multă opoziție și ostilitate. Dar era plin de forță în interior. Asta pentru că era conștient că i s-a arătat milă. Acesta a fost motivul zelului său neîncetat în slujirea Domnului. Nimic nu-ți dă atâta putere să trăiești cu adevărat pentru Domnul precum dă conștientizarea milei (harului) care ți s-a arătat.

Dacă te gândești la milă, poți găsi o ilustrare magnifică a acesteia în Luca 10, în parabola despre samariteanul milostiv. Domnul Isus spune această parabolă și El Însuși este acest Samaritean milostiv. Îl vezi arătându-și mila față de un om care a căzut în mâinile unor tâlhari și care se află într-o situație foarte proastă. Aceasta este o imagine exactă a ta, așa cum erai când încă nu-L cunoșteai pe Domnul Isus. Așa te-a găsit Domnul Isus și așa a avut milă de tine. Cu cât ești mai profund conștient de starea nenorocită în care te-ai aflat, cu atât mai dornic vei fi de a-L sluji pe Domnul. Așa a fost și la Pavel. El a continuat să lucreze, indiferent cât de mare era împotrivirea.

Nu a lucrat în secret. Învățătorii falși au făcut așa. Învățătorii falși sunt oameni care pretind a fi adevărați slujitori ai lui Dumnezeu, dar caută propriul lor avantaj. Tactica lor este de a căuta mai întâi pe unii credincioși din adunare care nu sunt atât de fermi în credința lor. Acolo își aduc învățătura lor falsă. De îndată ce au dobândit suficientă influență, o fac public și apoi provoacă multe necazuri. Pavel nu a acționat în acest mod înșelător. Mesajul său era clar și limpede și nu exista în el nici o viclenie sau falsificare a Cuvântului. El a spus adevărul pe care l-a primit de la Dumnezeu. Toată lumea putea, ba chiar trebuia, să-l audă. Fiecare putea, de asemenea, să-l verifice și să-l investigheze în viața sa, dacă el era viu pentru el personal. Altfel, avea doar o poveste frumoasă, iar practica lui ar fi arătat că povestea lui nu valora nimic.

Cu regret, există o mulțime de creștini care au tot felul de adevăruri biblice în gură, dar nimic din toate acestea nu se regăsește în viața lor. Atunci, ceea ce au de spus nu va lăsa o impresie durabilă asupra ascultătorilor. Este foarte important ca ceea ce vorbește gura ta să se exprime în viața ta. Apoi, conștiințele oamenilor pe care le atingi cu mărturia ta vor fi apelate. Dacă trăiești înaintea lui Dumnezeu, deci fiind mereu conștient de prezența Lui, adevărul pe care îl spui va avea efect asupra altora.

Oricine respinge Evanghelia, în ciuda unei mărturii clare, arată că este complet orb. Ochii îi sunt acoperiți; el nu vede. Ai experimentat și tu că ai vorbit cu cineva despre Evanghelie, dar

cuvintele tale nu au avut nici un efect asupra lui? După părerea ta, nu puteai să o spui mai clar, și totuși totul a ricoșat. De ce? Aceasta se datorează faptului că oamenii, ca și tine mai înainte, sunt orbiți în gândurile lor de dumnezeul acestei lumi, satan. Odată ce ți s-au deschis ochii pentru gloria Evangheliei, aproape că nu poți înțelege că atât de mulți nu o văd. Dar tu știi și cât de viclan este satan, pentru a-i împiedica pe oameni să se decidă pentru Hristos. El are nenumărate metode pentru asta: lux și bunăstare, succes, bogăție, carieră; dar folosește și îngrijorări mari și boala, pentru ca oamenii să se uite doar la ele, fără să aibă ochi pentru altceva. Cât de trist este faptul că „strălucirea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” nu poate străluci asupra lor. Ce conținut are această propoziție! Trebuie doar să lași toate aceste cuvinte să aibă un efect asupra ta. Ce monstru malign este „dumnezeul acestei lumi”, care vrea să-i priveze pe oameni de acest lucru! Sunt oamenii despre care se spune că „pier”. O soartă teribilă îi așteaptă. Vrem să lucrăm pentru a ajunge la mult mai mulți cu Evanghelia. Un contrast puternic este descris aici. Acesta este accentuat și mai mult în versetul 6.

Dar mai întâi Pavel revine la predica sa. În predica sa, el nu a îndreptat lumina reflectoarelor asupra sa, ci asupra lui Isus Hristos. El nu a vrut să lege oamenii de persoana sa, ci de Domnul Isus. Făcând acest lucru, el nu l-a predicat numai ca Mântuitor sau Răscumpărător, ci și ca Domn. El nu spune acest lucru fără motiv. În predica sa, Pavel se gândea că Domnul Isus are toate drepturile asupra tuturor oamenilor. Bineînțeles că este frumos să-L prezentăm pe Domnul Isus ca Mântuitor oamenilor pierduți, dar este foarte necesar să-L prezentăm și ca Domn. Nimeni nu poate scăpa de domnia Sa. Recunoașterea acestui lucru este necesară pentru a fi salvat. Romani 10.9 face această condiție foarte clară. Cine nu face acest lucru acum, odată va fi obligat să o facă (Filipeni 2.9-11). Cine Îl recunoaște ca Domn va arăta acest lucru în viața lui. Pavel a făcut aceasta. El nu s-a făcut numai sclavul Domnului Isus, ci chiar sclavul credincioșilor, pentru că Îl iubea pe Domnul Isus și voia să-L slujească în toate.

El ajunge la aceasta, pentru că lumina a răsărit în inima lui. Cu inima lui s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat cu creația (și se întâmplă așa cu fiecare inimă în care a strălucit lumina). Inima fiecărui om care crede că nu are nevoie de Dumnezeu și de Hristos este întunecată. Ea este la fel de întunecată precum era pământul înainte ca Dumnezeu să facă ordine în haos și Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Citește primele două versete din Biblie. În același mod, Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze în inima întunecată și rea a unui păcătos. Apoi se aude vocea lui Dumnezeu care spune: „Să fie lumină! Și a fost lumină” (Geneza 1.3). În același fel a avut loc în inima ta o lucrare puternică și de neoprit a lui Dumnezeu. Lumina a răsărit în inima ta și ai întrezărit „strălucirea luminii cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Din nou o frază foarte bogată în conținut. Ce schimbare gigantică! Nu poate fi altfel, decât ca ceea ce s-a întâmplat în inima ta să strălucească în viața ta.

După această mărturie personală a lui Pavel (pe care o poți rosti și tu), vei afla în următoarele versete cum poate fi văzută cel mai bine această glorie în viața ta.

Citește încă o dată 2 Corinteni 4.1-6. – Cum te poți tu echipa cel mai bine împotriva lipsei de curaj în slujirea pentru Domnul?

10. Comoara în vase de lut

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.7-15

Pentru a înțelege corect valoarea acestor versete, trebuie să știi mai întâi ce înseamnă „comoara” și „vasele de lut”. Primele cuvinte din versetul 7 arată că există o legătură directă cu versetul 6. În versetul 6 găsești o descriere exactă a acestei comori. Termenul „comoară” spune deja că este ceva foarte valoros, foarte prețios. Nu este oare cunoașterea lui Dumnezeu, care se vede în Isus Hristos, ceva copleșitor? Este cu adevărat de neimaginat cât de mare este acest fapt! Înainte trăiai fără Dumnezeu, rătăceai orbit în viață, nu aveai speranță, nu aveai nimic, inima ta era goală. Acum ai în inimă o comoară, a cărei valoare cu greu o poți măsura. Îl cunoști pe Dumnezeu pentru că L-ai „întâlnit” pe Domnul Isus și L-ai „primit”. În Coloseni 2.3 se spune: „Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Ce mai vrei? Mai mult, pur și simplu, nu este posibil.

Și ce vrea să se spună prin vas de lut? Vasul este adesea folosit în Biblie pentru a se referi la o persoană sau la corpul unei persoane. Așa spune Domnul despre Pavel în Faptele apostolilor 9.15: „Acesta îmi este un vas ales”. În 1 Tesaloniceni 4.4 și 1 Petru 3.7, cuvântul „vas” este folosit în același sens. În versetul nostru este precedat de altceva. Aici este vorba de un vas de pământ (făcut din pământ sau lut). Acest lucru pune accentul pe fragilitatea sa. Spre deosebire de o comoară, care este ceva prețios, un vas de lut are o valoare redusă.

Prezentarea lucrurilor în acest mod de către Pavel nu este lipsită de motiv. Aceasta amintește (și poate că Pavel însuși s-a gândit la aceasta) de relatarea despre Ghedeon din Judecători 7. Acolo ni se vorbește despre o mică armată de numai 300 de oameni. Această armată mică trebuia să se confrunte cu un dușman foarte puternic, care ținea poporul lui Israel în sclavie. În versetul 16 află ce „arme” le înmânează Ghedeon oamenilor săi: Trompete, urcioare goale și torțe în urcioare. În versetul 20 citești cum folosesc ei aceste arme. Ei suflă în trâmbițe, sparg urcioarele, iar torțele devin vizibile. Acest lucru le-a dat dușmanilor impresia că sunt înconjurați de o armată puternică și au fugit.

Vezi tu o asemănare cu 2 Corinteni 4.7? Torța este comoara („lumina strălucitoare”), iar urciorul este vasul de lut. Este vorba despre această comoară care iese la iveală în toată splendoarea ei în viața ta. Nu este vorba despre viața ta, despre propria ta persoană. Prin urmare, este necesar să nu ai o părere prea bună despre tine însuși, despre vasul de lut, și să nu cauți propriile interese. Încrederea în sine nu-și are locul. Nu ai nicio putere în tine însuși pentru a lăsa lumina să strălucească. Cu cât ești mai conștient de acest lucru, cu atât mai mult puterea lui *Dumnezeu* va deveni vizibilă în tine și cu atât mai strălucitoare va fi lumina din viața ta.

În versetele 8 și 9 vei găsi cum se face acest lucru, unde citești, pe de o parte, cum vasul de lut va fi spart, iar pe de altă parte, cum puterea lui Dumnezeu este acolo pentru a face comoara vizibilă în exterior. Enumerarea din aceste două versete este următoarea: pe de o parte, necaz de orice fel (astfel, vasul de lut este spart), dar pe de altă parte, nu strâmtorați (pentru că puterea lui Dumnezeu dă salvare). Aceste două laturi le poți vedea și în cele ce urmează: în încurcături

(vasul de lut), dar nu fără ieșire (puterea lui Dumnezeu oferă o ieșire); prigonit (vasul de lut), dar nu abandonat (Dumnezeu este acolo cu puterea Sa); doborât (vasul de lut), dar nu nimic (Dumnezeu împiedică acest lucru prin puterea Sa). Când se simte slăbiciunea vasului de lut, Dumnezeu are ocazia de a-Și face simțită puterea înfinită. Altfel, am fi noi cei care am primi onoarea, și nu Dumnezeu, când tocmai este vorba ca El să fie onorat.

În Judecători 7 citim același lucru. Dumnezeu vrea să împiedice pe Israel să își dea glorie (Judecători 7.2). De aceea, El reduce armata la 300 de oameni și apoi spune: „Cu cei 300 de oameni... vă voi da pe Madian în mâna ta” (Judecători 7.7). Cu siguranță înțelegeți: cu cât vasul era mai bine spart, cu atât lumina torței strălucea mai tare. Prin aceasta ai imediat și o explicație (nu spun: *explicația*) pentru încercările de care probabil ai parte sau pe care le vezi la alții. Ele au rolul de a face vizibilă comoara ca fiind comoara lui Dumnezeu, în sensul că noi înșine dispărem din vedere. Astfel, slujitorii lui Dumnezeu sunt forțați de circumstanțe dificile să aibă mereu în fața ochilor „moartea lui Isus”. Când te uiți la ea, îți vezi propria moarte. Astfel, ești salvat de la a trăi pentru tine însuși. Acest lucru creează spațiu pentru „viața lui Isus”. Viața Lui se exprimă apoi în acțiunile și umblarea ta, în vorbirea și comportamentul tău.

Deci, de aceea Pavel a fost mereu predat la moarte. Vezi tu că el spune „întotdeauna”? Ceea ce a întâmpinat, nu a întâmpinat doar ocazional. Slujba sa de devotament față de Domnul Isus l-a adus în cele mai mari pericole. Gândește-te numai la ceea ce a scris despre aceasta în capitolul 1, și citește ce spune despre aceasta în capitolul 11. Dar tot ceea ce a întâmpinat a avut o consecință minunată pentru corinteni. El și-a pus viața în pericol pentru a-i face pe alții (inclusiv pe corinteni) să aibă parte de viața adevărată.

O viață, așa cum a trăit Pavel, nu poate fi susținută decât într-un singur mod: prin puterea credinței. El avea același fel de credință, pe care o aveau credincioșii din Vechiul Testament. De aceea Pavel citează Psalmul 116.10 în versetul 13. Acolo unde există o credință autentică, va exista și o mărturisire a acesteia, în ciuda oricărei împotriviri. Pur și simplu nu poți tace. Și dacă te gândești și la faptul că Dumnezeu are întotdeauna ultimul cuvânt, nicidecum nu se poate eșua. La urma urmei, Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus din morți. Domnul Isus a trebuit să plătească și cu viața Sa pentru mărturia pe care a dat-o. Bineînțeles, cu moartea Sa este legat mult mai mult decât numai mărturia Sa. Prin moartea Sa El te-a salvat de la judecată. Dar aici este vorba de faptul că există o încurajare extraordinară în învierea Domnului Isus. Dumnezeu L-a înviat. În aceasta constă încurajarea, că Dumnezeu te va învia la fel de sigur, dacă va trebui să plătești cu viața pentru mărturia ta. Atunci, împreună cu Pavel, vei sta înaintea Lui. Nicio circumstanță din viața ta nu poate schimba acest fapt. El este ferm în puterea lui Dumnezeu. Dacă privești dificultățile, pe care le întâmpini în slujirea Domnului Isus, în acest fel, vezi harul lui Dumnezeu strălucind. Cu cât poți sluji pe mai mulți credincioși aflându-te în dificultăți și încercări, cu atât mai multe mulțumiri vor fi, care slujesc spre slava lui Dumnezeu. Nu merită oare efortul de a sparge vasul de lut, când te gândești că rezultatul final va fi că Dumnezeu va fi glorificat în toți ai Săi?

Citește încă o dată 2 Corinteni 4.7-15. – Cum trăiești tu faptul că posezi „o comoară într-un vas de lut”?

11. Cele nevăzute sunt veșnice

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 4.16-18

Dacă înveți să vezi viața ta creștină cu toate dificultățile ei așa cum a descris-o Pavel în versetele anterioare, cu siguranță nu vei obosi. Nu există niciun motiv pentru asta.

S-ar putea ca omul din afară, trupul, să se degradeze prin suferința pentru Domnul. De-a lungul timpului, mulți credincioși au îndurat greutăți, pentru că au vrut să rămână credincioși Domnului. Nu mai putea fi vorba de un trup „bine hrănit”, despre care Asaf vorbește cu o anumită invidie în Psalmul 73.4. Dacă vrei să-L slăvești pe Dumnezeu în trupul tău (1 Corinteni 6.20), trebuie să iei în considerare faptul că acest lucru poate fi în detrimentul trupului. A trăi pentru Hristos înseamnă a suferi pentru Hristos. Aceasta necesită toată energia pe care o ai disponibilă în corp. Este nevoie de energie, dacă tu ca tânăr credincios trebuie să înoți împotriva curentului în fiecare zi la școală sau la serviciu sau poate chiar în familie. A fi creștin nu înseamnă să te relaxezi și să-ți vezi de viața ta. Desigur, acest lucru nu înseamnă că ar trebui să fii iresponsabil sau neglijent cu sănătatea ta. Tu ești administrator și al corpului tău. Proprietarul este Domnul.

Aici se află un avertisment împotriva misticismului. Nu este vorba de a vedea corpul ca pe un fel de închisoare, o carapace care împiedică spiritul să se desfășoare. Așa vede misticismul, oferind tot felul de tehnici pentru a pune stăpânire pe corp, astfel încât spiritul să se poată mișca mai liber. Coloseni 2.23 vorbește în mod condamabil despre „a nu cruța trupul” în loc să i se dea „o oarecare cinste”. Așadar, nu înseamnă că tu trebuie să încerci să renunți la nevoile naturale ale corpului pentru a deveni mai „spiritual”. Un exemplu în acest sens ar fi încercarea de a te descurca cu tot mai puțin somn. O astfel de „jefuire” a corpului este rezultatul unui mod greșit de gândire. Trupul este de mare valoare pentru Dumnezeu.

Idea acestui pasaj este că vrăjmășia omului împotriva lui Dumnezeu nu poate fi îndreptată decât asupra trupului credinciosului. Dar oricât de mult exteriorul unui slujitor se deteriorează prin aceasta, există totuși ceva în el care nu se strică. Din interior, prin trăirea interioară cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, creștinul credincios are parte de o reînnoire continuă. Decadența înseamnă declin, reînnoirea înseamnă avansare. De fiecare dată când el este atacat, există o nouă conștientizare interioară a faptului că puterea lui Dumnezeu este prezentă. Atacurile vrăjmașului împotriva ta și dificultățile din jurul tău, dacă ești într-o stare bună, au doar efectul de a te apropia mai mult de Dumnezeu. La El faci o nouă experiență a puterii Sale, care poate respinge orice atac și depăși orice dificultate. Rezultatul este că primești o nouă putere spirituală pentru a putea merge mai departe. Această reînnoire o poți experimenta în fiecare zi. Așa că versetul 16 este o mare încurajare în slujirea ta pentru Domnul.

Versetul 17 conține o încurajare și mai mare. Acest verset privește lucrurile în lumina veșniciei. De fapt, aici găsești o balanță. Este vorba despre „ușor” și „greutate”. Pavel pune pe un taler „necazul”, iar pe celălalt taler pune „gloria”. Ce se întâmplă cu balanța? Se balansează puțin înainte și înapoi? Este necazul odată un pic mai greu și altă dată gloria un pic mai grea?

Nicidecum. Vezi cum coboară balanța pe partea de glorie. Nu este comparabil. Pavel spune despre necaz că trece repede și este ușor, dar despre glorie că are o „greutate veșnică, mai presus de orice măsură”.

Era cu adevărat de scurtă durată și ușor prin ceea ce a trecut Pavel? Este cu adevărat de scurtă durată și ușor prin ceea ce credincioșii trebuie să treacă uneori ani de zile în cea mai aspră persecuție? Oare tot ceea ce trebuie să înduri uneori este cu adevărat de scurtă durată și ușor? Vreau să-ți spun că Pavel nu minimalizează aici suferința și face așa ca și cum totul nu a însemnat nimic. Nici nu face comparații între diferitele moduri în care credincioșii pot suferi. Ceea ce poate fi o încercare grea pentru un credincios, uneori nu este deloc așa pentru altul. Circumstanțele sunt adesea destul de diferite pentru fiecare credincios. De aceea nu putem face niciodată comparații bune. Dar aici Pavel nu compară nici diferite feluri de suferință. Ceea ce face el este următorul lucru: El compară suferința - cu care fiecare slujitor al lui Dumnezeu trebuie să se confrunte în felul său - și gloria viitoare. Și din această comparație, fiecare credincios va spune în cele din urmă că suferința sa, oricât de severă și de îndelungată ar fi, nu poate fi comparată cu ceea ce va primi în curând.

Se întâmplă chiar ca această suferință să aducă această glorie. Aceasta înseamnă că, cu cât necazul este mai intens, cu atât mai coplesitoare va fi experiența și bucuria gloriei. Este ca și cu o durere fizică. Dacă nu ai dureri și te simți sănătos, ești cu siguranță recunoscători pentru asta. Dar prețuirea sănătății tale nu va fi mult mai mare dacă ai avut dureri insuportabile și ai fost eliberat de ele? Acesta este, desigur, doar un exemplu slab, dar la fel funcționează și comparația dintre necaz și glorie. Dacă ai făcut cum trebuie cântăririle despre care vorbește versetul 17, nu vei mai avea dorința pentru lucrurile care se văd. Ceea ce se vede este doar temporal. Vine o vreme când totul va trece prin foc. Nu va rămâne nimic din ele. De ce te mai superi de lucrurile care îți supără pe oamenii fără Dumnezeu? Ei nu au nimic altceva. Ochiul tău a văzut alte lucruri, lucruri veșnice. Este important să păstrezi permanent privirea îndreptată asupra lor.

Sunt atât de multe lucruri care îți pot captiva atenția. Totul în lumea vizibilă este orientat spre a-ți atrage privirea și prin aceasta spre a-ți captiva atenția. Păcatul a intrat în lume prin ochi. Citește Geneza 3: „Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat...” (Geneza 3.6). Dar nu este suficient doar să-ți întorci privirea de la ceva, să nu vezi ceva. Ca și copil al lui Dumnezeu ai nevoie de ceva la care să te uiți, ceva spre care îți poți îndrepta ochiul. Aici se spune la modul general cu ce te poți ocupa: cu lucrurile care nu se văd. Rămâne la latitudinea ta să te ocupi cu aceste „lucruri”. Ce sunt aceste „lucruri”? Sunt lucruri pe care nu le poți vedea cu ochii tăi fizici, ci doar cu „ochii luminați ai inimii” (Efeseni 1.18). Poți privi cu inima la tot ceea ce ai primit deja de la Dumnezeu în Domnul Isus și la tot ceea ce urmează să primești. Privește la Domnul Isus, așa cum este El acum în cer. El a fost glorificat de Dumnezeu și a fost făcut Domn și Hristos (Faptele apostolilor 2.36). Aceasta înseamnă că toate lucrurile Îi sunt supuse (El este Domnul) și că toate planurile lui Dumnezeu se împlinesc prin El (El este Hristos). Nu este aceasta suficient pentru a-ți umple tot câmpul vizual?

Citește încă o dată 2 Corinteni 4.16-18. – Spre ce este îndreptat ochiul tău?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther*; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.

Anul 2003, pag. 39-50.

Internet: www.Daniel-Verlag.de